

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5149/04
05.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца АА - оснивача радње "ББ", против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа, Регионални центар Нови Сад број 431-975/2004 од 20.9.2004. године, у предмету доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 5.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је тужбичева жалба изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа - Филијала Сремска Митровица број 431-ЗД/3243-271 од 27.8.2004. године, којим је тужиоцу утврђено аконтационо задужење доприносима за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.1.2004. до 31.12.2004. године, с тим да његова укупна аконтациона обавеза за период од 1.1.2004. до 30.6.2004. године износи 22.252,92 динара.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа при чему углавном понавља наводе из жалбе изјављене на решење првостепеног органа од 27.8.2004. године. Наводи да је делатност у његовој радњи вршио овлашћени пословођа ВВ коме је радња уступљена на основу овлашћења из члана 25. Закона о приватним предузетницима. Наиме, сматра да је том одредбом предвиђено да пословођа ступа у статус, предузетника преузимајући сва права и одговорности из пословања радње те обавезу плаћања пореза и доприноса чиме престају сва права и обавезе оснивача радње за време таквог статуса. Позива се на одредбе члана 25. став 6. и члана 27. тачка 3. Закона о приватним предузетницима према којима радња послује преко пословође и у случајевима када је оснивачу забрањена делатност која се обавља у радњи или када му је изречена казна затвора до шест месеци. Истиче да од уступања радње пословођи ВВ он не остварује никакву добит у пословању. Из наведених разлога предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Правилно је тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену на решење Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа - Филијала Сремска Митровица број 431-ЗД/3243-271 од 27.8.2004. године којим је тужиоцу утврђено аконтационо задужење доприносима за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.1.2004. до 31.12.2004. године као и укупна аконтациона обавеза за период од 1.1.2004. до 30.6.2004. године у износу од 22.252,92 динара а при том су у образложењу решења дати детаљни и јасни разлози које као правилне прихвата и овај суд.

По налажењу Врховног суда Србије оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. То из разлога што иако је неспорно да је тужилац као оснивач радње привремено престао да непосредно води радњу, те је за представљање, заступање и пословање радње одговоран пословођа ВВ, у складу са одредбама члана 25. Закона о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС", бр. 54/89, 9/90 и "Службени гласник РС", бр. 19/91 ... 35/02), пословођа радње није оснивач радње, па самим тим по том основу ни осигураник самосталне делатности. Наиме према одредби члана 26. став 2. Закона о приватним предузетницима само оснивач радње односно оснивачи ортачке радње врше одјаву радње и то најкасније даном подношења пријаве о престанку рада писменим путем или давањем изјаве на записник од надлежне општинске јединице локалне самоуправе. При томе, сагласно одредби члана 14. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03) својство осигураника се стиче даном почетка а престаје даном престанка обављања самосталне делатности, а одредбом члана 132. истог Закона прописано је да пријаву и одјаву осигурања за осигуранике који у складу са законом самостално обављају привредну делатности подноси фонду надлежни орган (Општинска управа). По ставу овог суда тужилац је, обзиром на наведено, као оснивач радње и осигураник по основу обављања самосталне делатности те обавезник плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на основу

самосталне делатности те обавезних планова доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на основу члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању без обзира што делатност радње води пословођа са овлашћењима одређеним чланом 25. Закона о приватним предузетницима.

Следствено наведеном, правилна је одлука управних органа у проведеном управном поступку те је као на закону засновану прихвата и овај суд, будући да у периоду од 1.1.2004. године до 31.12.2004. године тужилац као оснивач радње исту није одјавио, а пословођа је само привремено овлашћен од тужиоца да ту радњу води.

Суд је ценио и остале наводе тужбе али налази да су неосновани без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетог Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 5.4.2006. године, У.бр. 5149/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж